Strategia i Polecenie – wzorce projektowe

Paweł Tymoczko

Behawioralne wzorce projektowe

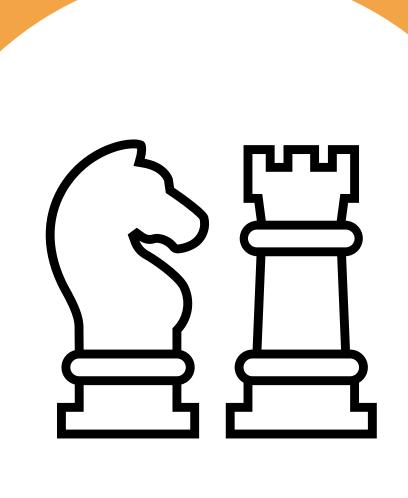
Wzorce behawioralne

dotyczą algorytmów i rozdzielania odpowiedzialności pomiędzy obiektami.

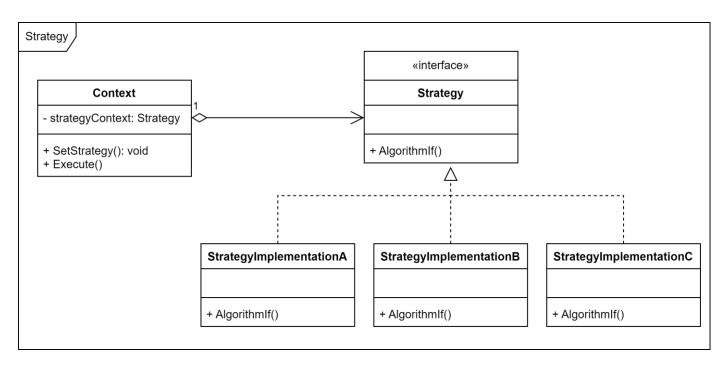
Wybrane wzorce behawioralne:

- Łańcuch zobowiązań,
- Polecenie,
- Iterator,
- Mediator,
- Pamiątka,
- Obserwator,
- Stan,
- Strategia,
- Metoda szablonowa,
- Odwiedzający,

Strategia
ang. Strategy

Strategia ogólna koncepcja

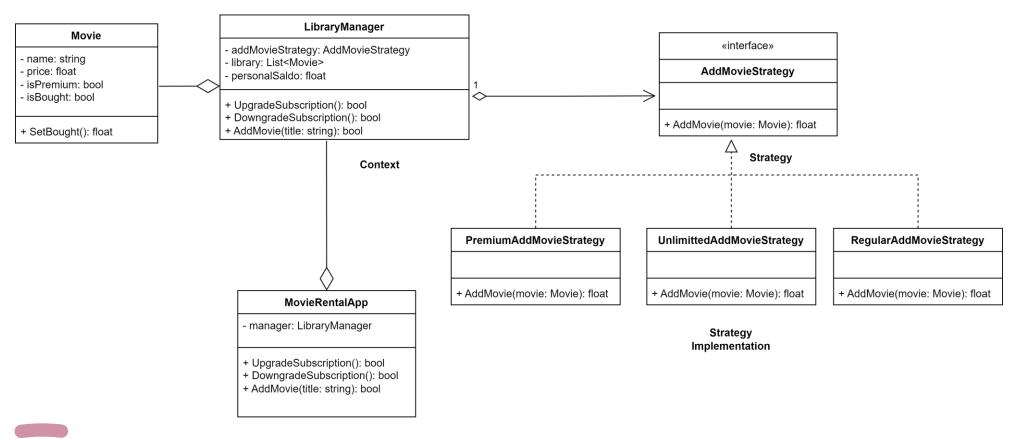
Rys. 1 Ogólny diagram klas wzorca Strategia

Strategy - Wspólny interfejs dla wszystkich strategii, udostępnia wirtualną metodę, którą wykonywany jest algorytm.

StrategyImplementation*X* - Klasa dziedzicząca po interfejsie *Strategy*, implementująca konkretny algorytm.

Context - Klasa przechowująca odniesienie do jednej (lub zestawu) strategii, dzięki czemu jest w stanie ją wykonać. Przechowywanie referencji do interfejsu Strategy pozwala na dynamiczną zmianę implementacji strategii.

Strategia - Przykład

Rys. 2 Diagram klas demonstracyjnego projektu MovieRentalApp.

Implementacja projektu w języku c# oraz C++ znajduje się w repozytorium autora: https://github.com/Pawlicho/design_patterns_demo

Strategia – zalety

Wprowadzenie dodatkowej złożoności projektu - Wprowadzenie dodatkowej warstwy relacji między nadawcą a odbiorcą może skomplikować projekt oraz utrudnić jego analizę.

Open-Closed - wprowadzenie wspólnego interfejsu dla każdej strategii pozwala na dodawanie kolejnych implementacji bez konieczności zmiany projektu.

Zmiana algorytmu w czasie trwania programu - zmiana algorytmu, który wykorzystuje kontekst wymaga jedynie zmiany referencji obiektu interfejsu.

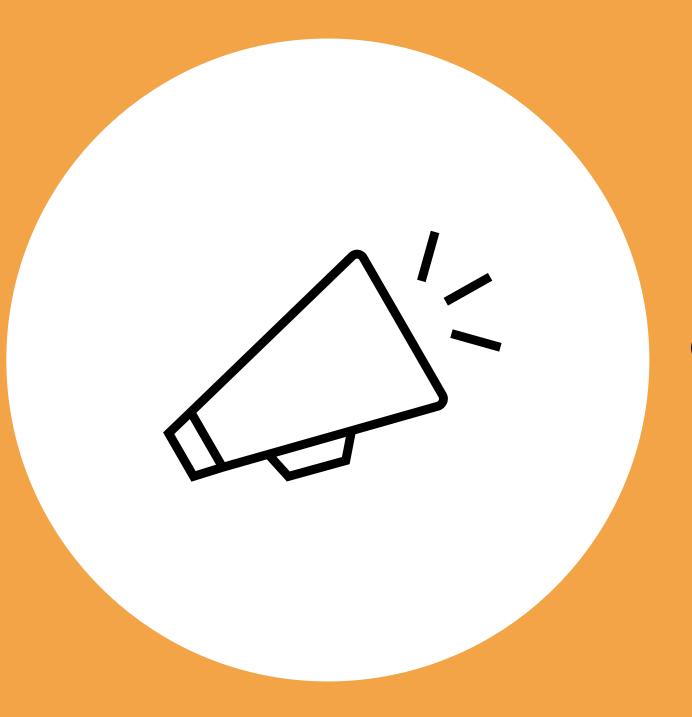
Zmniejszenie ilości wyrażeń warunkowych - zmiana zachowania klasy wymaga jedynie ustawienia odpowiedniej strategii, raz wybrana strategia może być wykonywana bez konieczności sprawdzania wyrażeń warunkowych.

Strategia – wady

Klient musi być świadomy istnienia różnych strategii - aby wybrać właściwą strategie, niezbędne jest poznanie szczegółów implementacyjnych dostępnych strategii.

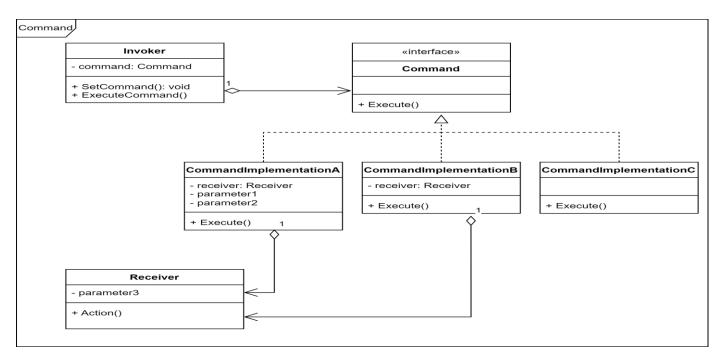
Zwiększenie liści obiektów - wykonanie strategii wymaga, aby w pamięci programu istniał przynajmniej jeden taki obiekt.

Dodatkowy narzut parametrów w komunikacji między Strategią a Contextem - wykonanie konkretnej implementacji parametrów wymaga przekazania przez Context zestawu danych do interfejsu Strategy. Oznacza to, że za każdym razem strategia otrzymuje maksymalny zestaw danych i parametrów, niezależnie czy jest trywialna czy skomplikowana.

Polecenie ang. Command

Polecenie ogólna koncepcja

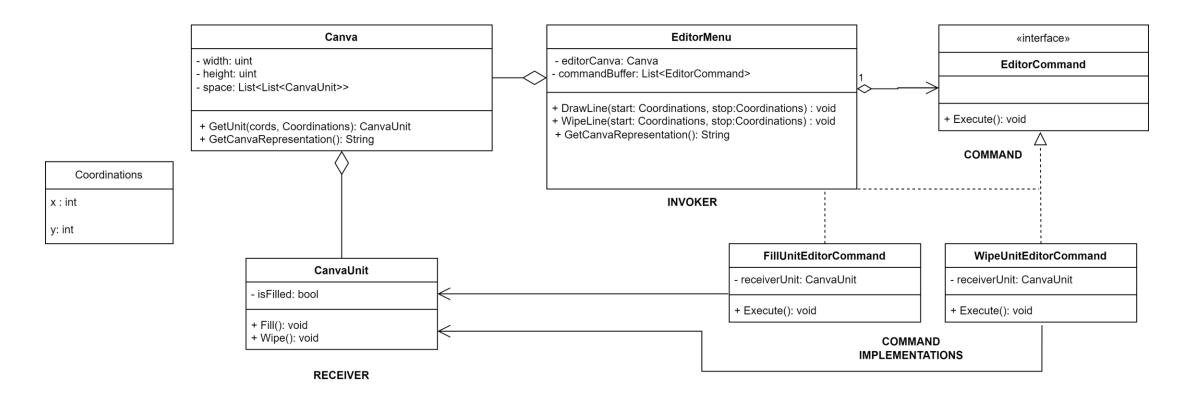
Rys. 3 Ogólny diagram klas wzorca Polecenie.

Command - Wspólny interfejs dla wszystkich poleceń, udostępnia wirtualną metodę, którą wykonywane jest zadanie.

CommandImplementationX - Klasa dziedzicząca po interfejsie *Strategy*, implementująca konkretne polecenie. Najczęściej posiada referencje do obiektu odbiorcy Receiver.

Receiver - Odbiorca polecenia, obiekt, którego metoda Action jest wywoływana podczas przetwarzania polecenie (tj. po wykonaniu Execute)

Polecenie - Przykład

Rys. 4 Diagram klas demonstracyjnego projektu GraphicEditor.

Implementacja projektu w języku c# oraz C++ znajduje się w repozytorium autora: https://github.com/Pawlicho/design_patterns_demo

Polecenie – zalety

Single-responsibility - wprowadza izolację między klasą wykonującą polecenie od klasy wywołującej polecenie

Open-Closed - wprowadzenie wspólnego interfejsu dla każdego polecenia pozwala na dodawanie kolejnych implementacji bez konieczności zmiany projektu.

Cofanie operacji – wykorzystując ten wzorzec, niewielkim kosztem można wprowadzić mechanizm cofania poleceń.

Kolejkowanie i opóźnianie – poprzez przechowywanie obiektów poleceń można wprowadzić mechanizm ich kolejkowania oraz opóźniania

Transakcje – umożliwia łączenie poleceń w celu wykonania ich partiami.

Polecenie – wady

Klient musi być świadomy istnienia różnych strategii - aby wybrać właściwą strategie, niezbędne jest poznanie szczegółów implementacyjnych dostępnych strategii.

Zwiększenie liści obiektów - wykonanie strategii wymaga, aby w pamięci programu istniał przynajmniej jeden taki obiekt.

Dodatkowy narzut parametrów w komunikacji między Strategią a Contextem - wykonanie konkretnej implementacji parametrów wymaga przekazania przez Context zestawu danych do interfejsu Strategy. Oznacza to, że za każdym razem strategia otrzymuje maksymalny zestaw danych i parametrów, niezależnie czy jest trywialna czy skomplikowana.

Źródła

- E. Gamma, R. Helm, R. Johnson, J. Vlissides, *Design Patterns: Elements of Reusable Object-Oriented Software.*, Addison-Wesley Professional Computing Series
- https://refactoring.guru/pl/design-patterns/command dostęp: 12:23 10.03.2024
- https://refactoring.guru/pl/design-patterns/strategy dostęp: 10:30 10.03.2024

Dziękuję za uwagę!